

ΑΚΑΚΙΑ

Ἀπὸ γονεῖς βαρβάρους, σὲ μιὰ χώρα βάρβαρη, μακρὰ εἰς τὸν ὠκεανό, γεννήθηκε ἡ κόρη Ἀκακία. Κι' ὅταν πρωτάνοιξε τὰ μάτια ἦταν νόστιμη καὶ ἤδη μία χαρά· δὲν ἐθάσταξε, ἔτρεξε ἀμέσως γιὰ νὰ τὴν χαδέψει ὁ ἄνεμος τοῦ δάσους ὅπου κατοικοῦσε ὁ πατέρας της, ὁ ξυλοκόπος. Σύντροφο ἄνθρωπο δὲν εἶχε, ἡ μητέρα της ἐνωρὶς ἀπέθανε, ἔκανε φίλους τὶς χρυσόμυγες καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τοὺς ἁστείους ψύλλους. Αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μάζευε. Ἐπάνω σὲ κανένα κλαδί τοὺς ἔδενε μὲ τίποτε κλωστὲς βγαλμένες ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν ἀθανάτων, καὶ τοὺς θαύμαζε: ἔκαναν τὴ κούνια, εὗρισκε, πολὺ καλύτερα κι' ἀπὸ τῆς μαϊμουδες. Τὸ γέλοιο της ἄλλωστε καὶ τὰ κομπά της δάκτυλα, κατῶρθωσαν νὰ δαμάσουν, ὡς καὶ τὴ σοβαρότητα τῶν μυρμηκιῶν. Γιὰ ἐκείνη τὰ ζῶφια ξεχνοῦσαν τὸ πείσμα τῆς δουλειᾶς των καὶ παράτρεχαν πρὸ θᾶ ξεπεράσει τ' ἄλλο.

Ἐνα ἀπόγευμα τῶν ὀκτῶ χρονῶν της, μὲ ἥλιο γύριζε ἀπὸ τὸ χωριό. Ἐπάνω στὸ κεφάλι της, γιὰ τὸ πατέρα της ἔφερε γαλέτες ἕνα καλάθι, ὅταν στὴ μέση τοῦ δρόμου, μὲς στὴ σκόνῃ συνάντησε καθισμένο ἕνα ἀγόρι μικρό, γυμνὸ ὅπως ἐκείνη, παχουλό, καὶ σὰν τὰ ρόδα κόκκινο. Ἐκλαιε, τὸ σήκωσε. Τοῦ ἔδωσε μιὰ γαλέττα, τὸ ἔσυρε ἀπὸ τὸ χέρι ὡς τὸ δάσος. Γιὰ νὰ τὸ διασκεδάσει τοῦ ἔκοψε κούμαρα καὶ βατόμουρα, τοῦ ἔχάρισε δυὸ χρυσοκάνθαρους κι' ἕνα πουλιὸ κίτρινο ὅλο καὶ γαλάζιο. Ὑστερα; Ἐπαιξαν κυνηγητό, ἀνέβηκαν στὰ δένδρα, μάζεψαν μαζὶ χρωματιστὰ αὐγὰ καὶ τέλος κουρασμένοι κάθισαν κ' οἱ δυὸ ἑπάνω στὴν ἴδια πέτρα. Ὁ ἥλιος ἔδνε: δὲν θὰ ἀργοῦσαν νὰ ἀποχωρισθοῦν, τὸ καταλάβαιναν, καὶ ἡ καρδιά των ἄρχισε νὰ γίνεταί βαρυνά, ὅπως τὰ βλέφαρα των ποῦ ἐπιθυμοῦσαν κι' ὅλας ὕπνο.

Ὅσο τὸ φῶς ὀλιγόστευε, τόσο τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγοριοῦ καὶ περισσότερο ἀκτινοβολοῦσε. Τῆς τὸ ἐξομολογήθηκε. Δὲν εἶχε γεννηθεῖ ἀπὸ ἀνθρώπους, ἦταν τὸ παιδί θεός, ὁ Ἔρως. Ἡ μητέρα του ἡ Ἀφροδίτη; μὲ μιὰ χονδρὴ βέργα τὸν εἶχε τὸ ἀπόγευμα δείρει, ἐπειδὴ ἀπρόσεκτος γιὰ τὲς συνέπειες, σὰν πάντα, εἶχε μ' ἕνα βέλος του πληγῶσει ἕνα σακάτη γέρο, τὴ στιγμὴ ποῦ κύτταζε μιὰ νέα κόρη

καὶ ὠραία. Ὁ γέρος ἦταν πλούσιος, καὶ δὲν θὰ δυσκολεύονταν νὰ τὴν πανδρευθεῖ. Αὐτὸ σὰν προσβολὴ εἶχε θυμώσει τὴ μητέρα του θεά.

Τοὺς πολλοὺς πόνους του, τὸ μιᾶς καὶ παιδὶ γιατί δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ παίξει, μὲ πολλὰ λόγια τῆς διηγῆθηκε ὁ Ἔρως, καὶ τὴν ἐρώτησε: Τὶ θὰ ἐπιθυμοῦσε. Ἐνα ἐνθῦμο ἀντάξιό του ἤθελε νὰ τῆς ἀφίσει. Ἡ Ἀκακία κύτταξε μὲ ζήλεια τὸ κίτρινο καὶ γαλάζιο πουλὶ ποῦ τοῦ εἶχε ἡ ἴδια χαρίσει, μὰ δὲν ἐτόλμησε τίποτε νὰ τοῦ ζητήσῃ. Τὸ νέο ὄνομά του τὸ «θεὸς» τὴν εἶχε κάνει ντροπαλή. Γιατὶ τῆς τὸ εἶπε αὐτό· μήπως ὑπῆρχε ἀνάγκη;

Τὸν ἐξέπληξε. Τοὺς ἀνθρώπους ὅλους μὲ παράπονα καὶ ἄφθονα παρακαλῶ τοὺς εἶχε πάντα συναντήσῃ. Κακίες διαφθορῆς, νὰ πληγῶσῃ ἄλλους, ὡς κι' ἄλλα κλόμματα γιὰ τοὺς ἰδίους ἑαυτοὺς των δὲν τοῦ εἶχαν γυρέψῃ; Ἐκείνη γιατί σιωποῦσε; Εὐκόλο δὲν τοῦ ἦταν, ἓνα δῶρο ἀπὸ τὸ μεγάλο σύμπαν νὰ διαλέξῃ. Βιάζετο, ἔκανε τὸ μεγάλο ὄρκο, καὶ τὸ πιὸ δύσκολο γιὰ τὸν ἑαυτό του ὑπεσχέθη. Στὸ μέλλον θὰ γίνετο προσεκτικὸς. Κανένα βέλος του εἰς τὴν τύχη δὲ θὰ ἔριχνε γιὰ νὰ μὴ τύχει καὶ κατὰ λάθος τὴν πληγῶσῃ. Ποτὲ ἔτσι στὴν καρδιά της ἓνα ὄνομα ἢ μιὰ εἰκόνα δὲν θὰ τῆς σταματοῦσε. Τὶ εἶδους δῶρο ἦταν αὐτὸ ποῦ δὲν μπορούσε νὰ ἐγγίξῃ, ἡ Ἀκακία δὲν κατάλαβε τὸν εὐχαρίστησε, μόνο καὶ μόνο, γιατί εἶχε τὸ ὕφος νὰ νομίζει πῶς κάτι σπουδαῖο νὰ τῆς χάριζε. Καὶ ἀποχωρισθῆκαν.

Ὁ καιρὸς γλήγορα περνᾷ, ὁ πατέρας της πέθανε. Τὸν ἀγαποῦσε ὑπερβολικά, τὸν ἔκλαψε, τὸν ἔθαψε κοντὰ εἰς τὸ χωριό, μακρὰ ἀπὸ τὰ δένδρα ποῦ θὰ τοῦ θύμιζαν τὶς δυστυχίες τῆς ζωῆς του, τὸν πέλεκυ καὶ τὴν ἀνάγκη κόπου. Τὴ γῆ τοῦ τάφου του τὴν ζύμωσε μὲ μέλι γιὰ νὰ τοῦ φανεῖ πιὸ ἐλαφριά, καὶ φύτεψε εἰς τὸν τάφο του πάνω ἄνθη, ποῦ πότισε μὲ χρυσὸ κρασί· χρώματα πιὸ τρελλὰ καὶ εὐθυμα, νόμιζε, πῶς ἔτσι θὰ ἀποκοῦσαν. Νὰ κατοικήσῃ δίπλα του, στὸ χωριό, στὴν ἀρχὴ σχεδίασε. Δὲν τὸ κατώρθωσε. Τὰ φορέματα τὸ σῶμα της δὲν τὰ συνήθιζε, στὸ δάσος εἶχε γεννηθεῖ καὶ οἱ φίλοι της ἐκεῖ τὴν ἀπαιτοῦσαν.

Δὲν ἄλλαξε λοιπὸν ζωὴ. Σὰν πρὶν ἀνέβαινε στὰ δένδρα, θρόφετο μὲ ἄγριους καρπούς, ἐκρύβετο στὰ φύλλα, ἢ, ξαπλωμένη στὸν ἥλιο μάζεβε γύρω της τὸ μικρόκοσμό της. Ποτὲ δὲν ἀνιούσε μὲ πολλὴ χάρη ἢ ἔξυρε νὰ ξεχωρίζει,

καὶ στὸν καθένα καὶ ἴσὸ παραμικρό, ὅλο καὶ νέα πράγματα νὰ διακρίνει. Ὅπως ὅμως ἡ ἡλικία της εἶχε ἀλλάξει, ἦταν φυσικὸ καὶ τὰ παιχνίδια της νὰ γίνουν διαφορετικά. Ἐνα πρωί, ἐκεῖ κατὰ τὸ μεσημέρι, μὲ γέλοια παρακολουθοῦσε ἓνα μυρμηκι. Τὸ ὑποχρέωνε νὰ ἀγωνίζεται καὶ νὰ τρέχει μέσα στὲς ρυτίδες τοῦ χεριοῦ της, μὰ τῆς γλύσטרησε. Πάνω στὸ σῶμα της, ὅπου εἶχε πέσει, καθὼς τὸ γύρευε, συνάντησε μὲ ἐκπληξὴ τὰ στήθη της. Παράξενα τῆς φάνηκαν. Δὲν εἶχαν μεγαλώσει, εἶχαν κυριολεκτικὰ φυτρώσει. Τὰ ἀγκάλιασε, ἔμοιαζαν μὲ χρυσοὺς καρπούς, προσπάθησε νὰ τὰ δαγκάσει. Τὸ δέρμα των ὡς ἀπαλό, καὶ τοὺς πιὸ ἀπαλοὺς λαιμοὺς πουλιῶν τοὺς ξεπερνοῦσε, δὲν χόρταινε νὰ τὰ χαδεύει. Μὲ κόπο κατέβασε τὸ κεφάλι της καὶ τὰ φίλησε, τὰ ἔσφιξε στὰ πυρωμένα μάγουλα της, καὶ ἡ χαρὰ της ποῦ δὲν εἶχε ὄρια, τρεῖς μέρες γύρω των ὀργίασε.

Ἡ ἀνακάλυψή της αὐτὴ τὴν ἔσπρωξε καὶ σὲ ἄλλες περιπέτειες γνωριμίας. Τοὺς θησαυροὺς τοῦ σώματός της, ἀκόμη καὶ τοὺς πιὸ ἀπλοῖκούς, τοὺς γύρευε κι' ἀγάπησε μὲ πάθος ἓνα ἓνα. Μὲς στὴ χαρὰ της ὅμως τοὺς ἄλλους φίλους της δὲν λησιμόνησε. Καὶ τοὺς χρυσοκάνθαρους καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ἄλλα ζῴφια κι' ἄνθη τοῦ δάσους φώναζε κ' ἔβαζε ἐπάνω της γιὰ νὰ γνωρίσουν καὶ θαυμάσουν, κι' ἀγαπήσουν, καὶ χαδέψουν, καὶ φιλήσουν, τὸν ὄμο της ποῦ τόσο νόστιμα ἤξευρε νὰ ριγᾶ, τὰ κασιτανὰ μαλλιὰ της ποῦ ἔκρυβαν τὰ μῦρα, τὰ μικρὰ δάκτυλα τοῦ ποδιοῦ της τὰ ἄκομψα καὶ τόσο κωμικά, τὰ ἄλλα ὅλα. Ἦταν εὐτυχεστάτη. Οἱ ἄπειρες ἀνάμικτες τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ τῶν ἄλλων οἱ ἀγάπες, διαρκῶς πετοῦσαν ἄτακτα γύρω της καὶ δὲν τῆς ἄφιναν καιρὸ γιὰ νὰ αἰσθάνεται τὰ ἐνάντια. Μιὰ μέρα, εἶνε ἀλήθεια, μιὰ μέρα μόνο κάτι τὴν ἐπισκέφθηκε σὰν μελαγχολία. Εἶχε σκεφθεῖ τὰ μάτια της. Ἦταν μικρά, κι' ἔλαμπαν. Τὰ χαδέψε καὶ πεθύμησε ἀπὸ κοντὰ λιγάκι νὰ τὰ δεῖ καὶ ὅπως τὰ ἄλλα νὰ τὰ φιλήσει. Στάθηκε ἀδύνατο. Εὐτυχῶς ποῦ ὁ Ἔρως ἀγρυπνοῦσε κι' ὅπως τῆς ὑπεσχέθηκε, δὲν τὴν τόξευσε. Ἀκριβῶς ὅπως γιὰ τὸν ἥλιο καὶ τὰ ἄστρα καὶ τὰ ἄλλα μακρυνὰ ἀγαπητά, ποῦ δὲ μποροῦσαν νὰ φτάσουν στὴν ἀγκαλιά της, ἀρκέσθηκε νὰ τὰ τιμῆσει μὲ χορούς, γέλοια, κι' ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ.

Μιὰ τέτοια πρωτάκουστη χαρὰ στὴ γῆ, ἔφθασε φυσικὰ καὶ στὰ αὐτιά τοῦ Οὐρανοῦ ὁ Δίας συγκινήθηκε, δὲν

ἐπέισθηκε. «Εἶνε ἀδύνατη» ἐσκέφθηκε. «Ἀπὸ τὴ σάρκα κι' ἀπὸ τὴν ἐπανάληψη φυτρώνει δένδρο ἢ κούρασι, ἐκείνη ἢ ἀνησυχία ἢ κρυφὴ ποῦ οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζουν ντροπή, ἢ καμμιά φορὰ, ἁμαρτία. Ἡ κόρη αὐτὴ γιὰ νὰ ἐξηγήσει, ἢ τὴν κακία ἄλλων, ἢ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς τὴν ἀκαθαρσία, ἢ τίποτε ἄλλο παρόμοιο θὰ εὗρῃκε. Τί ;» Καὶ ὁ πατέρας τῶν θεῶν, στὸ δάσος ἀπεφάσισε νὰ κατέβει. Πῆρε τὴ μορφὴ βασιλιάου· ἔτσι τὸ ζῶο αὐτὸ γεννήθηκε.

Ἐπιβεβαίωσε τὴν ἀλήθεια τῆς φήμης, κι ὄχι τῆς σκέψης του. Τὰ γουρλωμένα μάτια του κ' ἡ στάση του — σύμβολο ἀληθινὸ τῆς ἐκπληξης, — ἔγιναν οἱ αἰτίες τῆς περιέργειας κ' ἐσήκωσαν γύρω του διάφορα γέλοια. Τὸ ἴδιο ὅμως βράδυ εἰς τὸν Ἑρμῆ μὲ μελαγχολία ἐξηγοῦσε: «Τὸ τέλει ἐνὸς θεοῦ, δὲν εἶνε τὸ τέλει κόρης». Τὴν ἐπομένη τὴν κεραυνοβολοῦσε, τὴν ὥρα ποῦ κύτταξε ἓνα νέο ταξειδιώτη, ὠραῖο. Τὴν τάξι τοῦ κόσμου, τὸν θυμὸ τῆς Ἥρας ἔπρεπε σὰ κυβερνήτης νὰ προλάβει. Τὸ ἓνα τέλει — τὸ θεϊκὸ — ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ προστατεύσει. Ὁ φίλος ὅμως τῆς μικρῆς, ὁ Ἑρως ποῦ ἔκλαιε κι' ἀπειλοῦσε ἀπεργία, τὸν ἀνάγκασε νὰ τὴν ἀναστήσει καὶ κάνει ἀθάνατη, νὰ τὴ μεταμορφώσει στὸ δένδρο, ποῦ ἀπὸ τότε ὑπάρχει καὶ λέγεται ἀ κ α κ ί α.

Τὰ μικρὰ φύλλα τῆς θυμίζουν τὸ σχῆμα τῶν ματιῶν τῆς· εἶνε πολλὰ, γιὰ νὰ θυμίζουν πῶς πολλὰ ἔβλεπε. Τὸ πράσινόν των δὲν εἶνε ἄγριο. Τὰ ἀνθη τῆς μαζεύουν καὶ φωνάζουν ἀκόμη τὲς χρουσόμυγες, — καὶ τοὺς ἀνθρώπους.